

Apasen2. 2020 Joh. 20,19-31

Wij hebben afgelopen week Pasen gevierd in een wereld die soms meer weg had van een graf dan van een hof waar nieuw leven ontluikt. Maar is het ooit anders geweest? Nu het coronavirus zoveel slachtoffers maakt in onze westerse wereld komt de dood ineens heel nabij, maar is het ooit anders geweest? Hebben we misschien weggekeken toen het niet in onze straat of buurt gebeurde? De velen die de afgelopen jaren tevergeefs aan onze deur klopten met de bede om leven, om een plek om in vrede en vrijheid te wonen, hebben die minder recht op leven dan wij?

In die wereld waar de dood zich breed maakt, is de viering van Pasen een daad van geloof, een daad van verzet ook, een daad van opstanding en opstandigheid tegen een wereld die te veel en te vaak haar geloof stelt in de goden dezer eeuw, in geld en geweld, in maakbaarheid en manipulatie, in de onbarmhartigheid van het getal in plaats van het scheppende gebaar van de uitgestoken hand.

Beloken Pasen, wij sluiten de Paasweek af, maar dit jaar lijkt het er misschien op dat de luiken nog niet open zijn geweest. We zitten allemaal achter gesloten deuren en dat al langer dan een week, en voor menig een voelt dat aan als het verblijf in een graf. Je kunt geen kant op, het is dood vervelend als het al niet dood angstig is.

Dat gold ook voor de leerlingen van Jezus op die eerste Paasmorgen. Terwijl het graf leeg is en de steen is weggerold, hebben de leerlingen zich achter een gesloten deur verschanst, uit angst voor de joden, uit vrees voor de dood die hun door het dodelijk virus van haat en manipulatie zou kunnen treffen.

En wij die ons proberen te wapenen tegen een onzichtbare vijand met een naam als een geheim agent, covid 19, op welke reddende engel hopen wij? Op een vaccin dat ons redden moet? Laten we hopen dat het vlug gevonden wordt, maar is dat genoeg?

Want wat, als het blijft bij dat vaccin en er verder niets verandert? Als **wij** niet veranderen, als wij niet herboren worden? Blijft dan de dood ons toch niet in zijn greep houden?

Wat zou er gebeuren als wij de dood zouden omarmen? Is dat niet wat Jezus ons leert en zelf voordoet in het evangelie? Hij is niet voor de dood weggelopen en hij heeft zich ook niet achter muren verschanst. Hij is trouw gebleven aan de roep van het leven en hij is voor de dood niet geweken, in het vertrouwen dat niet de dood

het laatste woord heeft, maar de liefde die zich vrij geeft en door geen strik gevangen wordt.

Aan die strik ontkomen, vrij als een vogel, wordt hij door niets of niemand vastgehouden en komt hij binnen waar geen raam of deur openstaat. En die angstige leerlingen krijgen een woord te horen dat bevrijdt uit angst en nood: ‘Vrede zij u’.

Dat graf waarin de leerlingen opgesloten zitten, die vergrendelde deur, de Heer laat er zich niet door weerhouden. Want is hij daartoe niet gekomen, om mensen niet alléén te laten, gevangen en gekluisterd in verdriet en angst, in gevoelens van mislukking en verraad? Hij is afgedaald tot in de zonde, om daar waar de dood koning is, nieuw leven te schenken. Hij heeft het allemaal gedeeld en hij deelt het nog. Zijn wondentekenen die hij hun in handen en voeten toont, getuigen ervan.

Als eerstgeborene uit de doden, die weet wat lijden is, treedt hij opnieuw hun leven binnen, opdat niets of niemand ons zou scheiden van de liefde van Christus. Hij veegt hun pijn niet van tafel, maar legt er de balsem op van zijn vrede. “Vrede voor jou,” een woord dat de wonden van de ziel niet ontkent, maar de zalf van Gods helende liefde aanbrengt. “Vrede voor jou”, een woord als een zachte bries, die een bestaan te dode heelt en herschept.

Een woord van vrede als opmaat naar een nieuw begin. En zoals Adam eens de levensadem kreeg ingeblazen, zo is hier sprake van een nieuwe schepping, van de Geest die levend maakt, en die daarmee ons mensen een roeping geeft. Hij blies over hen en zei: “Ontvangt de heilige Geest”, om als herschapen mensen te doen waartoe Adam vanaf den beginne is geroepen. Om te doen wat de Nieuwe Adam heeft gedaan: leven uit Gods Adem die scheidt en herschept, die geeft en vergeeft tot zeventig maal zeven maal, die het dorre gebeente tot nieuw leven wekt, die wat verkild is en verstard, met zijn warmte doet opleven, die mensen doet opstaan uit al wat dood en duister is en die ons aanvuurt om ons in te zetten voor een gemeenschap waar samen wordt gedeeld en gedankt voor wat ons aan leven is gegeven. Van die schepping kregen we een print aangereikt in de eerste lezing. Het was het prille begin van een nieuwe gemeenschap, veelbelovend. En zoals al gauw zou blijken ook kwetsbaar en niet vrij van falen.

Pasen, het begon voor de leerlingen als een dag zonder morgen, maar toen de vredegroet eenmaal had geklonken en in het hart was aanvaard, toen hebben de leerlingen deuren opengegooid en zijn ze op hun beurt boden geworden van Gods barmhartigheid, liefde sterker dan alle dood.

Pasen, dag waarop de verrezen Heer ons zijn zending toevertrouwt. Aan ons, gelovigen, kleingelovigen en ongelovigen. Mensen zoals Thomas, in deze dagen overweldigd door de confrontatie met de dood, schreierend als nooit te voren. Je zou aan het leven kunnen wanhopen, de tijding van het evangelie van je kunnen wegschuiven als een misplaatst verhaal. Maar je kunt ook je vinger leggen in die wonde van de Heer, teken van een liefde sterker dan de dood, je mag je eigen wonden en pijn toevertrouwen aan hem die ze van binnen uit kent, meedraagt en wegdraagt, opdat wij als herboren mensen op onze beurt de pijn en wonden van anderen helpen dragen en verzachten als mensen van hoop en vrede. AMEN.

.